

pervo mater Evo v raji, da naj roko stegnem po enem, ter je skrivaj uzamem. Postojim blizu košare in čakam, da se branjevka kam v stran oberne in me ne vidi, kako bom segel po lepo rudečih jabolkih. In res, kmalu se je začela razgovarjati sè svojo sosedo, in ko pogleda nazaj, stegnem jaz berž in bolj svojo roko, zgrabim eno jabolko, ter je mislim hitro v žep pobasati. Ali komaj sem to storil, zašumelo mi je nekaj prav pošteno okoli ušes. Udaril me je nekedo po licu, da se Bog usmili, in to s tako močjo, da sem, kakor se pravi, videl na enkrat deset solnc, a jabolko mi je v tem padlo od velikega strahu na tla. „Fantè,“ zagermi nek debel glas blizu mene, „ali veš kako se glasí sedma zapoved božja? Mislim, da si denes prvič, pa tudi zadnjič stegnil svojo roko po tujem blagu.“ — Zdelo se mi je, gospod, da bodem mertev padel na tla od velike sramote. Ko oči odprem, pogledam vas, ki ste stali na onej strani, od koder je zaušnica priletela. Zaušnica in vaša slika sta mi ostali globoko usajeni v mojem serci, in vsega tega se še tako spominjam, kakor bi bilo denes. Šel sem domov z rudečim licem kakor kuhan rak, in zmirom mi so v ušesih šumele besede, ki sem je slišal od vas: „To naj bode vpervič in zadnjič!“ Sklenil sem čversto in sam sebi rekel: Da, da, zadnjič! Vsakikrat, ko je gosp. učitelj veroznanstva v šoli učil in ponavljal nauk o sedmej zapovedi božje, spomnil sem se prav živo onega dne in časa, ko sem prejel gorko zaušnico, in vselej mi je kaka solzica priplavala v oči. — Izveršil sem potem šolske nauke in stopil pozneje v službo pri nekem trgovci kot poslovdja. Odkritoserčno vam moram povedati, da sem bil večkrat v skušnjavah polastiti se gospodarjevih novcev, česar bi moj gospodar morda še celó zapazil ne bil; ali vselej, keđar koli sem prišel v take skušnjave, spomnil sem se vaših besed: „To naj bode zadnjikrat!“ in mahoma me je minula vsaka misel in želja po tujem imetku. — Zdaj živim v svojej lastnej hiši in sem dosti bogat; ali samo vam, gospod, moram se zahvaliti, da pri vsem mojem premoženji ne najde se niti najmanjši novčič (krajcar), ki bi bil tuje blago, ali pa pridobljen krivično.“

Tako je govoril blagi mladenič, prenehal je malo, globoko vzdihnil, potem pa prijel trgovca Verliča za roko, in rekel: „Dopustite mi, gospod, da poljubim to roko, ki mi je toliko dobrega storila.“ Verlič neče dopustiti tega, ampak z ginenim srcem reče: „Dopustite mi vi, gospod, da ljubim serčno človeka, ki je vse moje ljubezni vreden, kajti delali ste vselej v svojem življenji tako, kakor ste se mlad od poštenih ljudi naučili.“

Pr. Mirobratski.

Kaznovana mačica.

Stoji zelena tratica
Na sredi trate lipca,
Na njej se drobna tičica
Vertela je, prepevala
Od zlatih ur, veselih dni,
Ljubezni božje, milosti.

Prilezla pa je mačica,
Oj mačica potuhnjena;
Ko tico peti slišala
Tako-le si je mislila:
„Ne boš si dolgo pela ne,
Bom kmalu jaz požerla te!“

Zdaj mačica prederzna vsa
Po deblu gor je plezala;
Al predno je na verh prišla
Je tičica pobegnila.
Na mačico pa čakal je,
Hud lovski pes od spodej že.

Ko mačica v obupnosti
Z drevesa psu uteč želi,
In dviga se, — jej spidersi —
Da pade in pobije si
Glavo, noge. — „Mijáv, mijáv!“
Za djanje njeno jej je prav.

P. Gros.